

Pipacs

Szakálás a búza,
kövér a szeme,
pajkos a rózsám és
nevet a szeme.

Ring a kalász, pipacs
csal be az útról...
egy pipacs, egy csók, hej,
kezdjük el újból!

Fogy a pipacs, de fogy!
— a csók szaporább.

Hátha van beljebb is?
Győrünk még tovább!

De pipacs nincs, csak a
végtelen kalász.

— Én rózsám, szép rózsám
vissza hogy' találsz?

Lám, a pipacs volt, az
csalt minket ide.

— Pipacsnál is égőbb
mindkettőnk szíve.

Favágók

EMLEKSZEM rá jól, Ilonával álmodtam akkor éjjel, az első szerelmemmel. Az apjának adtam el egy szép kis üszőt, s azzal az ürüggyel mentem el hozzájuk, hogy megnézem, milyen tehen csöpörödött belőle. Voltaképpen azonban nem az üszőre voltam én kíváncsi, hanem Ilonára. Ilonával titkon rég szerettük egymást, de vagyonos apja nem vette jónéven a magamfajta szegénylegény udvariását. Valamit mégis tenni kéne — törtem a fejem —, s ekkor találtam ki ezt a tehenügyet.

Az öreg barátságosan fogadott, mikor beadtam neki nagyon csínján a mászlagot. Megmutatta a kis tehenet.

— Hej, de sokra ment, a'ig ismerem meg, — mondom én megveregetve a hátát, telt gömbölyű hasát — de egyre csak Ilonán járt az eszem. — Takaros kis jószág lett belőle, — megformáltam mindkét oldalról, még a farkát is föllibben tettem — látszik, hogy jó kezekben van. De sajnálom ezt a kis tehenet — nyögöm. Hej, Ilona, Ilona, ha te igazi szerető volnál, megéreznéd, hogy én itt szenvedek, és kidugnád az orodat.

De nem jött.

Alig emlékszem rá, egyszercsak hogy, hogy nem, szembetaláltam magam Ilonával, de akkor már nem az istállóban voltunk, hanem a konyhában, mégpedig kettesben, ami a valóságban szinte elképzelhetetlen, de álmomban így volt.

Csak nem leánykérőben vagy? — kérdezte és föl kacagott. S ez a kérdés és kacagás a képtelensége mellett is olyan természetesen hatott, hogy minden téketória nélkül átkaplam a derekát. — Én nem kérlék téged, hanem viszlek, — egy gyors csókot cuppantottam a szájjára és ő bekaptam. Kintről ugyanakkor iszonyú visítás, káromkodás hallatszott, a fülem mellett pedig örült lármával felzúgott a vekker, hogy abban a pillanatban hideg verejték lepte el a testemet. Mint a gyík ugrottam ki az ágyból, az első mozdulatommal le akartam vágni az órát, de aztán eszembe jutott, ahogy a lámpát gyújtottam, és lassan az eszméletem is megvilágosodott, hogy én magam húztam föl az este.

— Persze, erdőre kell menni!... A fene egye meg!... Erdőre hát..., Na, jól van, megbocsátok ez egyszer az órának, — fordul meg álmos agyamban a nehezen csituló méltatlankodás. Azért, nem kellene